

Pastoor Gaby Gillioen op rust

door Lucien Decroix

Het was op een avond in oktober 1995 dat ik een telefoontje kreeg: “Ik ben uw nieuwe pastoor”. Aan de lijn was priester Gaby Gillioen, die ik mij herinnerde van mijn tijd in Waregem, toen hij er medepastoor was bij deken André Vannecke op de Sint-Amandusparochie. Met een gevoel van opluchting ben ik die avond gaan slapen. Sedert het overlijden van pastoor Rafaël Vannieuwenhuize (+ 1 augustus 1995) zaten we zonder pastoor. Met het feest van Christus-Koning op 26 november kwam deken Wilfried Aneca van Harelbeke de nieuw benoemde pastoor installeren.

Wat we toen niet wisten was dat pastoor Gillioen de laatste zou worden in een lange, eeuwen overschrijdende lijst van pastoors van Hulste. Of moeten we

zeggen ‘de voorlopig-laatste’, denkend aan een oud gezegde: ‘God schrijft recht langs kromme regels’?

En wat toen in de feestelijke stemming van de aanstelling ook niet ter sprake kwam was de bijkomende last die op de schouders van de nieuwe pastoor zou gelegd worden. Ons toen bijna 100-jarig kerkgebouw was dringend aan herstelling toe, zo binnenin als buiten.

Achteraf gezien kwam met Gaby Gillioen de juiste man op de juiste plaats, gelukkig gesteund door de kerkraad met mensen als Frans Vandenbergh, die de dossiers van de restauratie voor zijn rekening nam.

‘Het moet juist zijn’, zo typeerde zijn vroegere deken André Vannecke onze nieuwe pastoor. Die ‘precies-

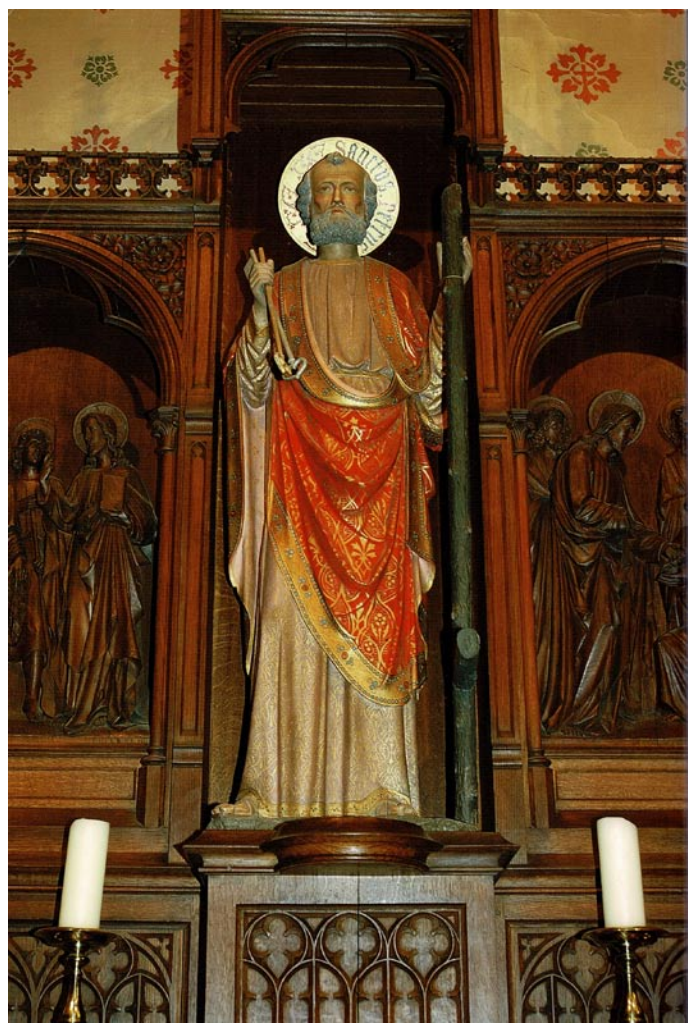
heid' had pastoor Gaby van huize uit mee. Zijn vader was een zelfstandig timmerman.

Met de restauratie van de kerk van bijna 100 jaar was er nu veel precisiewerk aan de winkel. Een werk van lange adem. Een bijwerk bovenop het pastorale werk. Tien jaar lang, van september 1996 tot september 2006, beginnend met de totale vernieuwing van de elektriciteit en de geluidsinstallatie, met de opbouw van het nieuwe altaarpodium, tot de 'happy end': de viering van 100 jaar kerk. Tussenin een feestelijke adempauze: het haantje op de vernieuwde toren (kermisvrijdag 2001).

Uit de lange lijst van restauratiewerken pluk ik er twee, de meest belastende.

De installatie van de vloerverwarming, die van april 1997 tot juni 1997 de kerk grotendeels ontoegankelijk maakte. Drie maanden lang moest tijdens het weekend uitgeweken worden naar de zaal van de Vrije Basisschool. In die zaal greep dat jaar ook het vormsel plaats. De eerste communie was dan in de Stedelijke Basisschool.

En dan de onvoorziene werken door wat gebeurde op vrijdagavond 21 februari 2003: de beginnende afscheuring van de westgevel. De nu 94-jarige Georges Maes kan het nog navertellen. Als oud-metser had hij dagelijks met argusogen staan kijken naar de diepe

schacht, zo dicht bij het kerkportaal, waar Aquafin sinds november 2002 rioleringswerken uitvoerde.

Georges was er op die bewuste avond. Hij heeft het gehoord en gezien: de vallende brokstukken in de beginnende scheur. 's Anderendaags, de zaterdag, stond pastoor Gillioen met een trouw en een begrafenis. Dat de mensen via de ingang onderaan de toren in de kerk moesten komen waren ze gewoon. Nu kwamen er nog de politie en de nadars in de half afgesloten kerk bij.

Terwijl zowel binnen als buiten aan de kerk gewerkt werd moest pastoor Gillioen voor zijn 'kerkewerk' telkens opnieuw schikken en herschikken. Hij was er de man niet naar om er niet bij te zijn. Ik heb pastoor Gillioen nooit op reis of verlof weten gaan. En als hij al eens wegging, was het als proost met een van de bonden, of met de Chiro op kamp, of op bezinning naar Orval of Saint-Hubert.

Zo was hij ook nooit weg tijdens de 'grote werken' aan de kerk, waaraan nu zijn naam voor de geschiedenis verbonden blijft.

Meer dan een kwarteeuw was hij pastoor in Hulste. Bijna twintig jaar ook pastoor van de federatie Harelbeke en voor kort van de Pastorale eenheid De Jordaan. Tien jaar lang nam hij ook de erediensten in de parochie Sint-Jozef ter harte.

Na vijftig jaar in dienst van de Heer en van zijn volk gaat pastoor Gaby Gillioen terug naar zijn geboortedorp Vlaamertinge, halfweg tussen Ieper en Poperinge.

De mooi gerestaureerde Sint-Petruskerk laat hij ons na.

*Dit huis
van hout en steen
dat lang de stormen
heeft doorstaan
waar nog de wolk
gebeden hangt
van wie zijn voorgegaan*

(Uit kerklied S; de Vries)

Pastoor Corselis (1900-1907)

bouwde

Pastoor De Jonckheere (1907-1928)

meubileerde

Pastoor Gillioen (1995-2021)

restaureerde